

Øresund Håndbold

Det er den sidste håndboldkamp i sæson 2010/2011 i 1.division for kvinder. Kvinderne fra Øresund håndbold skal vinde kampen for at blive oppe i 1.division, ellers er det ned i 2.division. Kampens vigtighed lyser ud af spillerne fra begge hold og den er tæt. Men det er en af de dage hvor spillet går Øresunds vej. Det er en for alle, og alle for en stemning på holdet, og kvinderne spiller lige netop så godt at de vinder kampen med ét mål, få sekunder før slutfløjtet. Spillere, trænere og resten af hallen bryder ud i den slags eurofori man kun ser i sportens verden.

Men midt i euroforien lurer katastrofen, for hele korthuset er i virkeligheden ved at falde sammen. Én af spillerne har skrevet kontrakt med en anden klub, et par stykker har meldt at de stopper og en er gravid. Én for alle, og alle for én stemningen smuldre stille og roligt, og gælder pludselig ikke længere, og på få dage falder hele holdet fra hinanden. De resterende spillere vælger også at stoppe.

Klubben har sikret sig en plads i 1.division – der er bare ikke én eneste spiller på holdet. (den eneste tilbage var knæskadet)

De kan trække sig og overlade pladsen til en anden klub, men det koster. Faktisk er det så dyrt, at de ikke har råd til det. Klubbens næstbedste hold ligger helt ned i kvalifikationsrækken, ikke en gang i en af divisionerne, og det er ikke kvinder men piger i slutningen af deres teenageår eller lige i starten af 20'erne

Alligevel bliver det dem der redder klubben for regningen. De unge piger kommer klubben til undsætning. "Vi vil gerne hjælpe" siger de, selvom de godt kender opgaven. På alle parametre er dårligere end 1.divisionsklubberne. Men med ungdommelig naivitet blander de blod på at "give det chancen", velvidende at de springer tre rækker op, og skal gøre sig klar til at bide skeer med de store efter sommerferien. Der kom hjælp udefra, men alle faldt fra før jul. Tilbage var dem med et hjerte for klubben.

De første kampe går som forventet. Holdet går fra nederlag til nederlag. Det bliver hurtigt klart for dem, at de vil komme til at tabe alle kampe, hvilket de også gør. I nogle gange er nederlagene så store, at de både er, men også føler sig decideret udstillet, og i kampen mod Nykøbing Falster går det helt galt. Da de mødes i halvlegen har de kun scoret 3 mål. 3 mål på en halv time. De taber alle kampene, og da sæsonen slutter har de en negativ målscorer på 470 mål.

Træneren bliver fyret, og pigerne får nye trænere, den ene Mads Dam, en af klubbens egne. "Det var en katastrofe. Det var åbenlyst for alle, at de absolut ingen berettigelse havde i 1.division" fortæller han. Mads og jeg sidder på terrassen i forårssolen, og han fortæller mig historien om pigerne der ville give det chancen, men blev ved med at tabe. Ingen kender historien bedre end ham.

"Det var tydeligt at pigerne brændte for det, og jeg kom ret hurtig til at brænde for dem og deres skæbne" fortæller han. "Efter det første år hvor pigerne tabte alle kampe rykkede vi som det mest naturlige ned i 2.division".

Pigerne tog det pænt. Det var ikke sjovt, men de vidste godt fra starten, at de ikke kunne være med på det niveau. Da Mads (der nu er cheftrener) og pigerne forbereder sig på endnu en sæson, er man enige om at det ikke kan gå så galt igen. Det er trods alt 2.division, og selvom de var blevet overrasket over tempoet og fysikken i 1.division ville det nok være bedre i 2.division.

Men nej. Der ventede dem endnu en sæson udelukkende med nederlag. "Jeg kan huske vi startede sæsonen med en "Nu er vi klar" attitude, men blev ret hurtigt klar over, at vi heller ikke hørte til i 2.division". Mads holder en lang pause, og jeg kigger på ham, og kan se han er down-memory-lane. "Det må have været helt forfærdeligt for pigerne og dig?" siger jeg.

"Ja, og ved du hvad? Da halvdelen af sæsonen er gået, ser jeg pludselig at der tegner sig et billede. Det var tydeligt at pigerne på et tidspunkt i 2. halvleg stempler helt ud. De starter godt, men giver fuldstændig op. Jeg forstår dem godt, for de har tabt alle kampe i halvandet år, og på et tidspunkt er der bare ikke mere motivation tilbage. De når måske lige at samle sig selv op et par minutter før kampen slutter, men så er det jo for sent."

Jeg kender Mads, fordi han en dag bad mig komme og taler med pigerne. Han droppede den fysiske træning og fortalte pigerne, at der skal trænes mentalt den aften. Jeg kan huske jeg var spændt, for deres historie lød for vild. Et

hold der har tabt alle kampe i halvandet år. Hvorfor er de ikke stoppet? Hvad holder dem til ilden? Er der virkelig slet ingen der er stoppet?

Så en novemberaften møder jeg dem. Humøret er højt, der er smil og glæde... lige indtil vi begynder at tale om kampene. Sammenholdet, træningen og træneren er de rigtig glade for, men kampene trækker tænder ud. Jeg spørger dem hvad det er der sker når de stempler helt ud i 2.halvleg, og de fortæller mig, at de er fuldstændig klar over hvornår det sker, og at så venter de egentlig bare på at kampen slutter.

Vi taler lidt mere om deres sammenhold, om hvad de har lært af at spille mod så gode hold, og hvilke drømme de bærer på men ikke har fortalt om. Det er første gang de giver hinanden anerkendende feedback, og midt i halvandet års konstante nederlag, ser de pludselig nye sider af hinanden.

Jeg havde ét mål den aften. Jeg ville plante en tanke i hovedet på dem - **“Døm jer selv på indsatsen, ikke resultatet”**. Det gav kun lidt mening til at starte med, men i løbet af aftenen fik vi talt mere og mere om det, og det blev mere og mere klart for dem hvad det betød. Specielt Mads var glad for budskabet, for det var helt i tråd med hans egen træningsfilosofi.

Vi aftalte at pigerne skulle begynde at arbejde med de fatale sidste 15 minutter i 2.halvleg. Hvis det næste gang kun var 13 minutter var det et fremskridt. Målet var, at de kom ned på 5 minutter indenfor de næste 4 kampe. De mentale udfald skulle være kortere, og nederlagene mindre. De ville stadig tabe alle kampe, men med mindre og mindre margen

Da sæsonen slutter ser pigerne tilbage på en sæson med ~~47~~ 21 nederlag, 0 uafgjorte, 1 sejr og en negativ målscore på 225 mål. De ligger suverænt sidst i tabellen... men de havde vundet en kamp!

Kigger man på de sidste to år er de nærmest faldet ned gennem rækkerne hurtigere end tyngdekraften, men der sniger sig noget forunderligt ind i nogle af kampene. Deres modstandere kender alle pigernes skæbne, og ved at de har givet det chancen for at hjælpe klubben. Til nogle af udekampene rejser modstandernes tilskuere sig ligefrem op og klapper af pigerne i respekt.

Pigerne rykker ned i 3.division, og selvom de for andet år i træk har oplevet nederlag på nederlag, er de blevet klar over, at de skal holde fokus på det de selv kan kontrollere. De stempler næsten ikke ud i 2. halvleg længere, og det er som om deres sammenhold og fællesskabsfølelse er blevet stærkere. Der er stadig ingen der er stoppet.

De tror på det, og jeg tror på dem

Mads ønsker at satse på dem, så han træffer en beslutning. "Intet havde været nemmere for mig end at ringe efter forstærkning. Du ved, hente nogle gamle spillere ind for at undgå flere nederlag, men det kommer aldrig til at ske med mig som træner", siger han. "Pigerne og jeg brugte så meget tid sammen på det her, og en eller anden tidligere topspiller skal ikke komme her og tage pladsen fra en ung spiller som træner røven ud af bukserne selvom kampene går som de gør. Ingen af dem var tæt på at stoppe, og jeg ved ærlig talt ikke hvor de fik deres viljestyrke og sammenhold fra, men de troede på det, og jeg troede på dem!".

Jeg kan se han mener det, som han sidder der på terrassen, og jeg kender kun alt for godt det dilemma man kan stå i som træner. Hiv nogle gamle topspillere ind og vind på den korte bane, eller holde fast i kursen med de unge og vind på den lange.

Lige før 3.divisionssæsonen ringede Mads til mig igen. "Hej Jacob. Vi har brug for at skyde denne her sæson i gang på en ganske særlig måde. Vil du hjælpe os med at sparke os i gang? Vi har brug for en dag sammen. En vi ikke glemmer!". Der var ikke noget jeg hellere ville.

Vi mødtes på Kullen, et stykke naturreservat i Sverige med optimale rammer til en dag de ikke måtte glemme. Der er klippevægge, grotter, skov og en formidabel udsigt direkte over til Helsingør som de spillede for.

Den dag lavede vi øvelser som pressede dem, og samtidig bandt dem sammen. De lavede øvelser hvor de blev målt på tid, og forbedrede deres tid i øvelsern fra 12:34 min til 3:32 min. De sad i en mørk grotte, hvor det eneste de kunne var

at fornemme hinanden, og række ud for at vide de var der. De brugte time-outs til selv at justere, optimere og perfektionere deres samarbejde mellem øvelserne. Og vi talte om følelsernes bankkonto, metaforen for det bånd de havde mellem hinanden. Alle bød ind med hvad der var et plus og minus for dem, og de gav feedback til hinanden og til Mads. Det var på alle måder en rørende dag.

Mads husker hvordan "pigerne stod med tårer i øjnene, og en vished for hvor meget de betød for hinanden. Forskelle og hieraki var visket ud, og de fik en oplevelse af gensidig opbakning de ikke havde oplevet før." Mads kigger igen ud i luften, og fortsætter; "På den tur blev det tydeligt, at vi var mere enige end vi havde regnet med, og at der var mange flere der kunne byde ind med meget mere end de havde gjort tidligere".

Sæsonnen starter, og pigerne taber stadig, men de begynder at spille godt. Næstsidste kamp inden jul er mod B09 et andet bundhold, og pigerne er foran med seks mål ved pausen. Stemningen i omklædningsrummet er sitrende af optimisme, men pigerne taber anden halvleg så stort, at de taber kampen med 3 mål, og det slår dem helt ud. For første gang er det som om pigernes lyst til at spille er helt slukket. De havde lige øjnet chancen for en sejr, og så smuldrer det hele til sidst. For første gang overvejer Mads sin stilling som træner. "Kan jeg overhovedet give dem mere?" tænker han, og enkelte af pigerne går en flere timers lang tur alene med tårer i øjnene.

De kan næsten ikke se hinanden i øjnene, for hvordan kunne det ske? Men de får rystet humøret af sig, og minder sig selv og hinanden om det de godt ved: At de skal dømmes sig selv på indsatsen, ikke resultatet. At det nu for første gang i flere år er realistisk at de kan vinde kampe. At de står sammen, en for alle, alle for en.

Vendepunktet

Vendepunktet for Mads som træner og pigerne som hold, kom til kampen mod det suveræne førerhold HIK. En kamp hvor Mads træder i karakter som træner, og pigerne som spillere. Mads giver sit livs peptalk; "Jeg kan huske jeg sagde til dem, at vi skulle holde fast i vores system. Vi skulle holde fast i vores spil, og vores aftaler, hvor meget jeg troede på dem, og at vi kunne vinde i dag. Det var vigtigt for mig at fortælle dem hvor gode de var, så jeg talte direkte fra hjertet".

Da pigerne gik ud til 2.halvleg spillede de deres livs kamp, taber kampen med ét mål, men spiller den bedste halvleg de nogensinde har spillet sammen. En heroisk indsats mod rækkens suveræne førerhold som fik kamp til stregen. Pigerne ved det, mærker det selv og da kampen fløjtes af samler Mads pigerne på midten af banen. "Jeg fortalte dem hvor stolt jeg var af dem. At jeg aldrig havde været mere stolt som træner end lige nu. Ingen ville nogensinde forstå hvad de piger har gennemgået, men det her var det vendepunkt vi havde sigtet mod de sidste to et halvt år. Den kamp var vendepunktet for os".

Pigerne havde fået 2 point i den første halvdel af sæsonnen. De fik ~~15~~ 14 i den sidste halvdel, og de vinder syv kampe ud af de sidste 12. De har tabt for meget til at undgå nedrykningsdramaet, og skal spille to kampe mod Allerød. Den samlede vinder bliver i 3.division. Pigerne vinder begge kampe!

Sæsonnen efter starter dem med at tage ni sejre i streg, og vinder også to pokalkampe. De står pludselig som ubesejret i 15 kampe, og da de går på juleferie har de så mange point, at de er sikre på ikke at rykke ned. De ender på en flot 4 plads, 6 point fra oprykning.

Jeg kigger på Mads mens han sidder der og fortæller om rejsen med holdet. "De betyder alt for mig!" siger han. "Hvad er det der får de her piger til at sætte sig ind en bus til nordjylland for at tage med 40 mål, og så sætte sig ind i bussen for at køre tilbage igen mens de laver lektier? Det er ikke håndbold, det kan jeg godt fortælle dig – Det er sammenhold, venskab og klubfølelse! Jeg tror, at det vi lærte var, ikke at være bange for at fejle. Jeg skifter for eksempel aldrig en spiller ud lige efter hun har lavet en fejl, for så bliver de bare bange for at prøve noget nyt igen. Og så er det altså bare håndbold. Selvfølgelig vil vi altid gerne vinde, men det er ikke målet i sig selv. Vi flyttede os hele tiden, også selvom vi tabte. Nederlagene har rykket os endnu tættere sammen".

